

De tre vigtigste behov i missionen

Felix Vargas

Rektor på SETELA, Arequipa, Peru¹

felixvargasayala@gmail.com

Indledning

Mens Jesus hang på korset, proklamerede han i sin smerte dette korte, men altafgørende budskab: "Det er fuldbragt!". Frelsen for menneskeheden er vundet, den frelse, som kun han kunne vinde. Men hvordan skal dem, som ikke så, hørte og mødte ham på jorden, tro ham? Jesus gav sin kirke den store opgave og udfordring at bringe dette budskab om frelse ud til verdens yderste grænser. Denne missionsopgave begyndte pinedag, og siden da har kirken været vidne og sendt sine ambassadører til de fire verdenshjørner. Vi ser, at Kristi kirke er repræsenteret i alle verdens lande og i de store byer. Ikke desto mindre mangler vi stadig at nå ud til de små "glemte" byer, hvor der er få, der har brug for at blive fundet og båret på skuldre tilbage til folden. Samtidig er der også en ny generation, som kommer til, som ikke kender Gud.

Siden missionærernes ankomst til Latinamerika er opgaven med at fuldføre missionen blevet endnu mere udfordrende. På grund af diversiteten i det geopolitiske og naturlige landskab, måtte missionærerne stå ansigt til ansigt med en anderledes sociokulturel virkelighed og religiøs praksis. De skulle også tilegne sig kulturen og levemåden, der hvor de skulle virke. Missionsorganisationerne etablerede kirker, og har siden nationaliseret dem, eller er i færd med det. Dog er der nogle overvejelser, der må gøres, for at de nationale kirker kan påtage sig deres rolle og ansvar.

¹ SETELA står for "Seminario Teológico Luterano Andino", som er et luthersk teologisk seminar i Andesbjergene med tilknytning til NLM og Perus evangelisk lutherske kirke.

At tage ansvar

For det første må kirken tage del i det ansvar og den opgave Jesus har betroet den. Hver konstitueret kirke må påtage sig missionsarbejdet fra begyndelsen. Det er ikke muligt at overlade dette ansvar til dem, som kommer fra andre steder på jorden; de har opfyldt og fortsætter med at opfylde deres arbejde. Det ville være godt, hvis de to parter sammen kunne fortsætte med at ledsage hinanden til de steder, hvor det er nødvendigt at prædike evangeliet om Himmeriget. En forudsætning for dette er, at "missiologerne" underviser om missionsbefalingen i kirkerne. Det er ikke nok at fortælle menighederne, at de skal drive mission, men det er nødvendigt at undervise i, hvad det indebærer og hvilket ansvar, der ligger på kirken, for missionens fuldførelse.

Det er uomgængeligt at støtte de nationale medarbejdere i deres basale og nødvendige behov. Dette opfyldes ved at støtte udsendelsen af medarbejdere, indtil kirken er blevet organiseret og er klar til at påtage sig sit eget ansvar for at sende andre. Dette bliver kun muligt ved, ligesom Kristus gjorde, at undervise om omkostningerne ved at være Kristi ambassadør, og hvad det vil sige at "fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig" (Matt 16:24).

Oplæring

For det andet er det nødvendigt at arbejde på at forberede de nationale missionærer. De må kende de sociale, politiske og religiøse realiteter. De skal være stemmen og budbringeren, som ud fra biblen bebuder, at Himmeriget er kommet nær, samt fortæller om, hvilke ændringer budskabet kalder på, og hvad det har at tilbyde til menneskeheden. Missionen må være holistisk og rette sig imod hele mennesket, men også mod hele dets sociale miljø og virkelighed. Dog er det vigtigt at være forsigtig med ikke at falde ind i en evangelisk proselytisme, som består i blot at fylde kirkerne uden at forvente den forvandling, som evangeliet faktisk virker i mennesket, såvel som i samfundet som helhed. Samtidig er det også vigtigt ikke at betragte sig selv som "frelser" og som dem, der kan løse menneskehedens problemer. Kun forkyndelsen om Himmeriget virker forandringer i den enkelte, såvel som i samfundet, men det er nødvendigt at forkynderne kender til den virkelighed, de skal forkynde ind i.

Undervisning

For det tredje er det nødvendigt, at kirkerne fremmer og træner dem, der har kaldet til at gå ud eller til at blive sendt. Kirken må ikke forsømme denne opgave, for det er sjælen og ånden i enhver kirke. Hvis opgaven forsømmes, vil kirken snart være forfalden. At fremme og træne er to opgaver, som kirken har brug for at lære om og modtage undervisning i. Her er det missionsorganisationerne, som må hjælpe de nationale kirker til at realisere dette ansvar. De nationale kirker er stadig i en udviklings- og konsolideringsproces.

Kirken må fremme begivenheder, der giver kendskab til missionsarbejdet i verden, dets udfordringer, problemer, dets sorger og glæder. Frem for alt skal det gøres kendt, hvordan Herren oprejser sit elskede folk, og hvordan han tjener og følger det. Dette vil gøre det muligt at vække interessen hos nogle mænd og kvinder for at give deres liv og tid til kirkens opgave. Man bør helt fra barnsben af undervise børn i dette, og lade dem lære at se, hvad Herren har brug for, for at kirken skal vokse i forskellige dele af vores land.

SETELA

I lyset af denne realitet og de førnævnte behov hos kirken, spiller SETELA en vigtig rolle i den latinamerikanske kontekst, og især i Andesområdet. Der er også andre seminarer, som uddanner og træner, men SETELA tjener og støtter de lutherske kirker i Bolivia, Ecuador, Colombia og Peru med vægt på uddannelse i det missionale, pastorale og menighedsopbyggende arbejde. Vi arbejder på, at hver studerende skal tjene Herren og sin kirke med de gaver, talenter og evner, som Helligånden har givet. Derfor håber vi, at de latinamerikanske lutherske kirker på nationalt plan i samarbejde med deres missionsorganisationer kan se SETELA som en forlænget arm, der vil tage imod studerende for at opbygge og uddanne dem, sådan at de efter endt studie kan vende tilbage og tjene Guds rige. Vi er opmærksomme på, at den kulturelle mangfoldighed blandt vore latinamerikanske folk gør os forskellige fra hinanden, samtidigt med, at vi forenes, fordi vi er i Kristus. Således er der både forskellighed og enhed på SETELA.

SETELA kan ikke løfte denne opgave alene, vi har brug for støtte fra og samarbejde med kirkerne i andesregionerne. Sammen kan vi støtte hinanden i at fuldføre vores mission og også gøre vores eksistens mulig. Vi har brug for hinanden, derfor løfter vi vores stemmer og hænder og giver Gud, hvad der tilhører ham, samtidigt med at vi tager imod dem, som kommer fra samarbejdskirkerne for at blive uddannet og formet.

Må Herren give os visdom til at forstå vores tid og kende dens behov. Må han give os visdom til at svare på de spørgsmål, som samfundet stiller Kristi kirke, og må vi svare ud fra Skriften. Må den evige Gud, himlens og jordens skaber, lede os som han ledte sit folk ud af Egypten. Må han vejlede os i kendskab til hans storhed, magt, kærlighed og nåde. Må han frem for alt lede og bevare os indtil den endelige dag kommer, og vi skal være i hans nærhed.

Artiklen er oversat af Milka Koefoed-Jespersen. Den originale artikel kan tilsendes ved at kontakte medlem af redaktionen for eMissio, Peder Ø. Jensen, peder@elm.dk.